

1

ผมจำได้ว่าวันนั้นขณะเดินไปที่รถผมเอาแต่เป็นกังวล เหมือนลางสังหรณ์แวบเวียนในหัว และสุดท้ายมันก็แตกตัวเป็นระลอกคลื่นเล็ก ๆ ที่แผ่ตัวไปทั่ว มีคนเรียกความรู้สึกทำนองนั้นว่าลางบอกเหตุ คำเตือนจากดวงตาที่สามซึ่งล่องรู้อนาคตอันไกล ผมไม่เคยเชื่อเรื่องพรคั้นนั้นหรอก แต่ขอสารภาพว่ามีหลายครั้งที่ผมหนีก้อนไปในวันนั้นและสงสัยว่าถ้าโชคชะตากระซิบข้างหู ถ้าผมรู้ว่าเส้นทางนั้นจะเปลี่ยนอะไรหลายอย่าง ผมจะเลือกเส้นทางที่ปลอดภัยกว่านั้นไหม ผมจะเลี้ยวซ้ายตรงที่ที่เคยเลี้ยวขวา หรือจะยังคงมุ่งหน้าไปตามเส้นทางเดิมที่พาผมไปพบกับคาร์ล ไอ์เวอร์สัน

ทีมมินนิโซตา ทวินส์มีกำหนดลงแข่งกับทีมคลีฟแลนด์ อินเดียนส์ในการแข่งขันชิงชนะเลิศเซ็นทรัลดิวิชันในเย็นวันที่อากาศเย็นสบายของเดือนกันยายน อีกไม่นานแสงไฟของสนามทาร์เก็ตฟิลด์ก็จะได้ส่องไฟส่องขอบฟ้าฝั่งตะวันตกของเมืองมินนิแอโพลิส สาดขึ้นท้องฟ้ายามค่ำคืนราวกับลำแสงแห่งชัยชนะ แต่ตัวผมคงไม่มีโอกาสไปร่วมชม นั่นเป็นอีกอย่างที่เกินกำลังเงินเก็บของนักศึกษา กลับกันผมคงจะกำลังยืนตรวจบัตรอยู่ที่ร้านมอลลิส คอยชำเล็งดูการแข่งขันในทีวีเหนือบาร์ขณะตรวจใบขับขี่และส่งบศีกตรวจน้ำลายของลูกค้าขึ้นมา มันไม่ใช่อาชีพที่ผมฝันแต่ก็ทำให้ผมมีเงินจ่ายค่าเช่าบ้าน

น่าประหลาดที่ครูแนะแนวตอนมัธยมปลายของผมไม่เคยพูดคำว่า “มหาวิทยาลัย” ในการปรึกษาครั้งไหน ๆ เธอคงได้กลิ่นความสิ้นหวังชวนหดหู่ที่เกาะหนึบอยู่กับเสื้อผ้ามือสองของผม บางทีเธออาจได้ยีนว่าผมเริ่มทำงานในร้านเหล่าที่ซื้อพิดมอนต์คลับทันทีที่อายุครบสิบแปดปีได้หนึ่งวัน หรือไม่เธอ

คงรู้จักแม่ผมและคิดว่าลูกไม้หล่นไม่ไกลต้น ไม่ว่าจะอย่างไรเห็นผมก็ไม่ว่าที่เธอคิดว่าผมไม่มีคุณสมบัติในการเป็นนักศึกษา บอกตามตรงผมรู้สึกสบายใจกับบรรยากาศสปรกโสมมของร้านเหล้ามากกว่าตอนอยู่ในโถงทางเดินหินอ่อนของสถานศึกษา ที่ที่ผมเดินขาพันกันจนเกือบจะไปตามทางเหมือนคนสวมรองเท้าส้นข้างเสียอีก

วันนั้นผมกระโดดขึ้นรถฮอนด้า แอคคอร์ดสีนิมเชรอะอายุยี่สิบปี เข้าเกียร์และมุ่งหน้าไปทางใต้ของมหาวิทยาลัย หลอมรวมไปกับกระแสการจราจรอันเร่งด่วนบนทางหลวงระหว่างรัฐหมายเลขสามสิบห้า และฟังเพลงของอลิเซีย คีย์สจากลำโพงญี่ปุ่นแตก ๆ ขณะที่เข้าสู่เมืองครอสส์ทาวน์ผมก็เอ๋อออกไปทางเบาะผู้โดยสาร ความหาของในเป้จนเจอกระดาศที่เขียนที่อยู่ของบ้านพักคนชราไว้ “ห้ามเรียกว่าบ้านพักคนชรา” ผมพึมพำกับตัวเอง “มันคือหมู่บ้านสำหรับคนวัยเกษียณหรือศูนย์พักพิงผู้สูงวัย”

ผมมกกับถนนที่ขวนลับสนของซานเมืองริชฟีลด์ และในที่สุดก็พบป้ายตรงทางเข้าสู่ฮิลล์วิว แมเนอร์อันเป็นจุดหมายของผม แต่มองไม่เห็นวิวภูเขาสักลูก ไม่มีแม้แต่เศษเสี้ยวความโอ้อ่างของ “คฤหาสน์” อย่างในชื่อแมเนอร์สักกระพิก ทิวทัศน์ด้านหน้าคือถนนใหญ่สี่เลนพลุกพล่าน ด้านหลังของอาคารหันเข้าหาด้านหลังของแถวอพาร์ทเมนต์เก่าคร่ำคร่าจวนจะพังมิพังแหล่ ยังไงก็ตามชื่อห่วย ๆ นี้คงเป็นสิ่งที่รื่นรมย์ที่สุดแล้วเมื่อดูจากผนังอิฐสีเทาที่มีตะไคร่สีเขียวขึ้นแทรกเป็นริ้ว แนวพุ่มไม้กรุงรังไร้ระเบียบ และเชื้อราสีสนิมเขียวที่ผุดล้อมไม้เนื้ออ่อนของกรอบหน้าต่างทุกบาน อาคารหลังนี้อยู่บนฐานตึกเตี้ย ๆ ดูเหมือนท่าหนึ่งของนักกีฬาอเมริกันฟุตบอล ดูท่าว่าจะแข็งแรงงพอ ๆ กัน

ขณะที่ผมเดินเข้ามาในห้องรับรอง อากาศเหม็นอับที่อบอวลด้วยกลิ่นฉุนแสบจมูกของครีมฆ่าเชื้อและกลิ่นเป็สสาวะก็พัดวูบเข้ามาจุมก ทำเอาผมถึงกับน้ำตาเล็ด หญิงชราคนหนึ่งที่สวมวิกเปีย ๆ ึ่งอยู่บนรถเข็นมองผ่านผมไป รวกับกำลังรอให้คนรักในอดีตโตโผล่มาจากลานจอดรถและพาเธอไป เธอยิ้มขณะที่ผมเดินผ่าน ทว่าเธอไม่ได้ยิ้มให้ผม ในโลกของเธอผมเหมือนเป็นแค่ผีในความทรงจำ

ผมหยุดก่อนที่จะเดินไปถึงแผนกต้อนรับ ฟังเสียงความลึ่งเล้งทั้งหลายที่กระซิบใส่หูผมเป็นครั้งสุดท้าย ความคิดเจ้าอารมณ์แบบเด็ก ๆ ที่บอกให้ผมถอนวิชาภาษานี้ก่อนที่จะสายและลงเรียนวิชาที่เป็นเหตุเป็นผลกว่านี้ อย่างวิชาภูมิศาสตร์หรือวิชาประวัติศาสตร์ เมื่อหนึ่งเดือนก่อนผมออกจากบ้านที่อยู่ในออสเตรเลีย รัฐมินนิโซตา แอบหนีออกมาเหมือนเด็กที่หนีออกจากบ้านเพื่อไปเข้าร่วมคณะละครลี้ลับ ไม่มีการโต้เถียงกับแม่ ไม่มีโอกาสให้เธอพยายามเปลี่ยนใจผม ผมแค่เก็บข้าวของ บอกน้องชายว่าจะไป แล้วทิ้งโน้ตไว้ให้แม่กว่าจะไปถึงสำนักงานทะเบียนนักศึกษาที่มหาวิทยาลัย วิชาภาษาอังกฤษที่ดูเข้าท่าก็เต็มหมดเสียแล้ว ผมเลยลงเรียนวิชาชีวประวัติ มันเป็นวิชาที่บังคับให้ผมต้องไปสัมภาษณ์คนแปลกหน้า ลึกลับ ๆ แล้วผมรู้ว่าเรื่องเย็นชื่อนี้ที่ผุดเต็มขมับตอนที่อยู่ในห้องรับรองเป็นเพราะการบ้านนั้น การบ้านที่ผมผัดวันประกันพรุ่งมานานเพราะรู้อย่างไรมันก็ออกมาห่วยแตกอยู่ดี

พนักงานต้อนรับของฮิลล์วิมมีใบหน้าเหลี่ยมและโหนกแก้มชัด ผมรวบตีงและดวงตาใหญ่ลึกลับที่ทำให้เธอดูเหมือนผู้คุมในค่ายแรงงานโซเวียต เธอโน้มตัวมาเหนือเคาน์เตอร์และถามผมว่า “มีอะไรให้ช่วยไหมคะ”

“ครับ” ผมบอก “ผู้จัดการอยู่ไหม”

“เราไม่อนุญาตให้เข้ามาขายของที่นี่ค่ะ” เธอตอบพลางหรีตจ้องผม

“ขายของเหรอครับ” ผมแค้นเสียงหัวเราะผืน ๆ แล้วชูมือด้วยท่าทางวิงวอน “คุณผู้หญิงครับ” ผมว่า “ผมขายของอะไรไม่เป็นทั้งนั้น”

“ในเมื่อขายไม่ใช่ผู้พักอาศัยที่นี่ ไม่ใช่คนมาเยี่ยม และแน่นอนว่านายไม่ได้ทำงานที่นี่ แล้วจะเป็นอะไรได้อีก”

“ผมชื่อโจ ทัลเบิร์ตครับ เป็นนักศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยมินนิโซตา”

“แล้วยังไง”

ผมเหลือบมองป้ายชื่อของเธอ “และ...เจเน็ตครับ...ผมอยากคุยกับผู้จัดการเรื่องโครงการของผม”

“เราไม่มีผู้จัดการ” เจเน็ตพูด ดวงตาหรีตแคบ “เรามีแต่ผู้อำนวยการ คุณลอร์นเกิร์น”

“ขอโทษครับ” ผมพยายามรักษาสีหน้าว่าเรึ่งที่ปั่นไว้ “ขอคุยกับผู้อำนวยความสะดวกได้ไหม”

“คุณลอว์นเกิร์นมีงานรัดตัว และนี่ก็เป็นเวลาอาหาร...”

“ผมขอเวลาแค่ห้าที่เดียวครับ”

“ทำไมนายไม่อธิบายเรื่องโครงการให้ฉันฟังล่ะ แล้วฉันจะตัดสินใจเองว่า มันคุ้มค่าแก่การรบกวนคุณลอว์นเกิร์นไหม”

“มันเป็นโครงการที่ผมต้องทำส่งอาจารย์ครับ” ผมบอก “ผมต้องสัมภาษณ์คนแก่ เอ๊ย ผู้สูงอายุอะครับ และเขียนชีวประวัติเพื่อบอกเล่าเรื่องความลำบาก และจุดเปลี่ยนชีวิตที่ทำให้เขาหรือเธอกลายเป็นอย่างทุกวันนี้”

“นายเป็นนักเขียนหรือ” เจเน็ตกวาดตามองผมขึ้นลง รวากับรูปลักษณะของผมจะตอบคำถามนั้นได้ ผมยืดร่างกายที่สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเจ็ดเซนติเมตร สุดตัว ผมอายุสี่สิบเอ็ดและทำได้แล้วว่าคงไม่สูงไปมากกว่านี้ ขอบใจนะ โจทัลเบิร์ต ซีเนียร์ ไม่ว่าพ่อกจะไปมุดหัวอยู่ที่ไหนก็เถอะ ถึงผมจะทำงานเป็นคนเฝ้าหน้าร้าน ผมก็ไม่ใช้พวกพื้บักที่ยื่นคัมप्रตุบารี ผมเป็นพวกตัวเปี้ยกต่างหาก

“เปล่าครับ” ผมตอบ “ไม่ใช่ักเขียน แค่ักศึกษาคนหนึ่ง”

“แต่นายต้องเขียนหนังสือทั้งเล่มเป็นงานส่งอาจารย์หรือ”

“ไม่ใช่ครับ มันเป็นส่วนผสมระหว่างงานเขียนกับเค้าโครง” ผมอธิบายด้วยรอยยิ้ม “มีบางส่วนที่ต้องเขียนเป็นตอนสมบูรณ์ อย่างตอนเริ่มต้นกับตอนจบ แล้วก็พวกจุดเปลี่ยนที่สำคัญ มันเป็นโครงการที่ใหญ่มากอะครับ”

เจเน็ตย่นจมูกทุ ๆ และส่ายหน้า เมื่อเธอเชื่อว่าผมไม่มีอะไรมาขาย เธอก็กยกหูโทรศัพท์และกรอกเสียงต่ำ ๆ ไม่นานนักผู้หญิงในชุดสูทสีเขียวก็เยื้องย่างจากโถงทางเดินหน้าเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์มายืนข้างเจเน็ต

“ฉันคือผู้อำนวยความสะดวกลอว์นเกิร์น” ผู้หญิงคนนั้นบอก ศีระะตั้งตรงดูมั่นคง รวากับว่ากำลังเทินถ้วยชาไว้บนนั้น “มีอะไรให้ช่วยหรือ”

“หวังว่าจะมีครับ” ผมสุดท้ายใจลึกและแจกแจงเรื่องทั้งหมดอีกครั้ง

คุณลอว์นเกิร์นฟังคำอธิบายของผมด้วยสีหน้าฉงน “ทำไมนายถึงมาที่นี้ล่ะ ไม่มีพ่อแม่หรือญาติให้สัมภาษณ์แล้วหรือไง”

“ผมไม่มีญาติแถวนี้ครับ” ผมตอบ

นั่นเป็นเรื่องโกหก แม่และน้องชายของผมอยู่ห่างออกไปทางตอนใต้ของเมืองทวินซีตี้ส์แค่สองชั่วโมง แต่การกลับไปบ้านแม่แค่แป๊บเดียวก็เหมือนการเดินทางฝ่าดงหนาม ผมไม่เคยเจอหน้าพ่อและไม่ว่าชายยังมีตัวตนอยู่บนโลกหรือเปล่า แต่ผมรู้จักชื่อเขา แม่เกิดความคิดบรรเจิดว่าจะตั้งชื่อผมตามเขา โดยหวังว่ามันจะทำให้ใจ ทัลเบิร์ต ซีเนียร์รู้สึกผิดจนยอมอยู่ต่อสักระยะ หรืออาจจะแต่งงานกับเธอและช่วยเลี้ยงดูใจอี จูเนียร์ตัวน้อย ๆ แต่ไม่ได้ผล แม่จึงตุลุกไม้เดิมมาใช้ตอนที่เจอเมื่อน้องชายของผมเกิด แล้วก็ลงเอยแบบเดิม ผมโตมาโดยที่ต้องคอยอธิบายกับทุกคนว่าแม่ชื่อเคธี เนลสัน ผมชื่อโจ ทัลเบิร์ต และน้องชายชื่อเจอร์มี เนย์เลอร์

ญาติผู้ใหญ่คนเดียวที่ผมเคยเจอคือพ่อของแม่ หรือตาบิลล์ที่รักของผม ตาเป็นคนเงียบ ๆ ที่เรียกความสนใจได้ด้วยการเหลือบมองหรือแค่พยักหน้าชายที่มีความแข็งแกร่งพอ ๆ กับความอ่อนโยนและผสมผสานมันได้อย่างดี บางครั้งผมนึกถึงความทรงจำเกี่ยวกับตา ผมอยากได้ความมีสติของตาในการรับมือกับระลอกคลื่นที่ถาโถมเข้ามาในชีวิต ยิ่งไงก็ตาม มีบางคืนที่คลื่นถาโถมเข้ามาในจิตใจได้สำนึกของผม แล้วตาก็จะมาเยี่ยมเยียนผมในความฝัน ความฝันที่มักจบลงด้วยการที่ผมพรวดพราดลุกขึ้นนั่งบนเตียง เหงื่อไหลอาบทั่วตัว มือสั่นสะท้านจากความทรงจำตอนที่ได้แต่มองดูตาตาย

“นายเข้าใจใช้ไหมว่าที่นี่คือสถานบริบาล” คุณลอว์นเกิร์นเอ่ยถาม

“นั่นเป็นสาเหตุที่ผมมาที่นี่ครับ” ผมตอบ “ผู้คนที่นั่นมีชีวิตผ่านช่วงเวลาอันน่าทึ่ง”

“ก็จริง” เธอว่าพลางโน้มตัวเข้าหาเคาน์เตอร์ ผมจึงเห็นรอยย่นที่หางตา ปากเธอแตกกระแหงเหมือนกับก้นทะเลสาบที่แห้งเหือด และผมยังได้กลิ่นเหล้าสกอตซ์จาง ๆ เธอพูดต่อด้วยเสียงต่ำว่า “บรรดาผู้พักอาศัยมาที่นี่เพราะพวกเขาไม่สามารถดูแลตัวเองได้ ส่วนใหญ่มีอาการอัลไซเมอร์ ภาวะสมองเสื่อมไม่ก็อาการทางประสาทรูปแบบอื่น พวกเขาจำลูกหลานของตัวเองไม่ได้ ยิ่งรายละเอียดของชีวิตตัวเองยิ่งแล้วใหญ่”

ผมไม่ได้นึกถึงเรื่องนี้มาก่อน แผนเริ่มจะสะดุดเสียแล้ว ผมจะเขียนชีวประวัติของวีรบุรุษสงครามได้อย่างไรถ้าวีรบุรุษจำวีรกรรมไม่ได้ “ไม่มีคนที่ทำอะไรได้เลยหรอกครับ” ผมถามด้วยน้ำเสียงน่าเวหนากว่าที่คิด

“ให้เขาคุยกับคาร์ลก็ได้นี่คะ” เจเน็ตโพล่งขึ้น

คุณลอว์นเกร็นมองเจเน็ตด้วยแววตาแบบเพื่อนที่มองเพื่อนสนิทผู้ทำลายคำโกหกแสนสมบูรณ์แบบของอีกฝ่ายฟังไม่เป็นท่า

“คาร์ลเหรอ” ผมถาม

คุณลอว์นเกร็นยกมือกอดอกและถอยจากเคาน์เตอร์

ผมตั้ง “คาร์ลคือใครครับ”

เจเน็ตมองคุณลอว์นเกร็นเป็นเชิงขออนุญาต เมื่ออีกฝ่ายพยักหน้าเจเน็ตจึงเป็นฝ่ายชะงักมาเหนือเคาน์เตอร์บ้าง “เขาชื่อคาร์ล ไอเวอร์สัน เป็นฆาตกรที่เคยต้องโทษ” เธอว่า “น้ำเสียงกระซิบกระซาบเหมือนเด็กสาวมัธยมปลายซึ่งกำลังเล่าเรื่องที่ไม่ควรบอกต่อ” “กรมราชทัณฑ์ส่งเขามาที่นี่เมื่อสามเดือนก่อน เขาได้รับการปล่อยตัวพร้อมทัณฑ์บนจากคุกกัสติลล์วอเตอร์เพราะเขาใกล้ตายด้วยโรคมะเร็ง”

คุณลอว์นเกร็นทำเสียงเฮอะและพูดว่า “ดูเหมือนว่ามะเร็งตับอ่อนจะเหมาะกับการบำบัดนักโทษ”

“เขาเป็นฆาตกรหรือครับ” ผมถาม

เจเน็ตมองไปรอบ ๆ ให้แน่ใจว่าไม่มีใครได้ยิน “สามสิบปีก่อนเขาฆ่าข่มขืนและฆ่าเด็กสาวอายุสิบสี่” เธอกระซิบ “ฉันอ่านประวัติจากแฟ้มของเขาแล้วพอฆ่าเธอเสร็จเขาก็พยายามทำลายหลักฐานด้วยการเผาศพเธอในเฟิงเก็บเครื่องมือ”

ผู้ร้ายฆ่าข่มขืน ผมมาที่ฮิลล์วิวเพื่อตามหาวีรบุรุษ แต่กลับพบวายร้ายเขาต้องมีเรื่องราวมาเล่าให้ฟังแน่ แต่มันจะใช่เรื่องที่ผมอยากเขียนหรือเปล่าระหว่างที่เพื่อนร่วมชั้นส่งเรื่องราวของยายที่คลอตลูกบนพื้นดินหรือคุณตาที่เจอจอร์จ ดิลลิงเกอร์อาชญากรตัวเอ้ในลิอบบี้โรงแรม ผมจะเขียนเรื่องของผู้ชายที่ฆ่าข่มขืนและฆ่าเด็กสาว จากนั้นก็เผาร่างเธอในเฟิงเก็บเครื่องมือ ความคิด

เรื่องการสัมภาษณ์สัมภาษณ์มาตกรรมเกินจะรับได้ แต่ยิ่งพิจารณาผมก็ยิ่งต้องทำใจ เพื่อร่วมชื่นชมม้าออกจากจุดเริ่มต้นแล้ว แต่ม้าของผมยังยืนเคี้ยวฟางอยู่ในโรงนา คาร์ล ไอเวอร์สันจะต้องเป็นหัวข้อโครงการของผมแล้ว ถ้าเขายอมนะ

“ผมว่าผมอยากสัมภาษณ์คุณไอเวอร์สันครับ” ผมบอก

“ผู้ชายคนนั้นเป็นปีศาจ” คุณลอว์นเกรินว่า “ฉันไม่ยอมให้เขารู้สึกพอใจแน่ ฉันรู้ว่าพูดแบบนี้ไม่สมกับเป็นคริสต์ศาสนิกชน แต่ปล่อยให้เขาอยู่ในห้องและตายไปเงียบ ๆ นี่แหละดีที่สุด” เธอถึงกับตัวหดลงเพราะคำพูดที่ยังไม่ทันโดยเฉพาต่อหน้าคนแปลกหน้า

“ฟังนะครับ” ผมพูด “ถ้าผมเขียนเรื่องของเขา บางที...ไม่รู้สิครับ...บางทีผมอาจทำให้เขาอับอายความผิดที่ทาลงไปก็ได้” สุดท้ายฉันก็เป็นพนักงานขายสินะ ผมคิดกับตัวเอง “อีกอย่าง เขามีสิทธิที่จะให้คนมาเยี่ยมไม่ใช่หรือครับ”

คุณลอว์นเกรินทำสีหน้าจางแต่ยิ้ม เธอไม่มีทางเลือก คาร์ลไม่ใช่คนโกโหซที่นี่ เขาเป็นผู้พักอาศัยที่มีสิทธิให้คนเข้าเยี่ยมเหมือนกับคนอื่น เธอคลายวงแขนและวางมือลงบนเคาน์เตอร์ “ฉันคงต้องถามเขาก่อนว่าต้องการให้เยี่ยมไหม” เธอบอก “ช่วงสามสี่เดือนที่เขามาอยู่ที่นี่ มีคนมาเยี่ยมเขาแค่คนเดียวเท่านั้น”

“ขอผมคุยกับคาร์ลเองได้ไหมครับ” ผมเสนอ “บางทีผมอาจ...”

“คุณไอเวอร์สัน” คุณลอว์นเกรินแก้ ทำทางกระหึ่มยิ้มย่องที่กลับมาเป็นฝ่ายเหนือกว่า

“โอเค” ผมยกไหล่แทนคำขอโทษ “ผมอธิบายเนื้อหาโครงการของผมให้คุณไอเวอร์สันฟังได้ และบางที...”

เสียงกริ่งกริ่งจากโทรศัพท์ของผมดังขึ้นชัดเจนหวั่น “ขอโทษครับ” ผมพูด “นี่กว่าเปิดเครื่องแล้ว” หูของผมเปลี่ยนเป็นสีแดงขณะดึงมือถือออกจากกระเป๋ากางเกงและเห็นเบอร์แม่ “ขออนุญาตนะครับ” ผมบอกและหันหลังให้เงยหน้ากับคุณลอว์นเกรินเหมือนขอความเป็นส่วนตัว

“แม่ ตอนนั้นผมคุยด้วยไม่ได้ ผม...”

“ใจอื้อ แก่ต้องมารู้บบบฉัน” แม่กรีดเสียงใส่โทรศัพท์ เสียงอ้อแอ้จากฤทธิ์เหล้าปนกันมั่วจนฟังแทบไม่ได้ศัพท์

“แม่ ผมต้อง...”

“พวกมันแหม่งใส่กุญแจมือฉัน”

“ใคร...”

“พวกมันจับฉัน โจอี้...พวกมัน...ไอ้พวกเวรนั่น ฉันจะฟ้องพวกมัน ฉันจะจ้างทนายที่แสนที่สุด” เธอตะโกนให้คนที่อยู่ใกล้ ๆ ฟัง “ได้ยินมั๊ยไอ้...ไอ้ชาติชั่ว เอาเลขประจำตัวแกมาเลยนะ ฉันจะทำให้แกโดนไล่ออก”

“แม่ แม่อยู่ที่ไหนเนี่ย” ผมตะเบ็งเสียง พยายามดึงความสนใจของแม่ กลับมา

“พวกมันใส่กุญแจมือฉัน โจอี้”

“ตรงนั้นมีเจ้าหน้าที่อยู่ไหม” ผมถาม “ขอผมคุยกับเขาได้ไหม”

แม่เมินคำถามผมและพูดสิ่งที่จับใจความไม่ได้ “ถ้าแกรักฉัน แกต้องมารับฉัน ฉันเป็นแม่บังเกิดเกล้าของแกนะ พับฝ่าสิ พวกมันใส่กุญแจมือฉัน...รับมา...แกไม่เคยรักฉันเลย ฉันไม่...ฉันไม่ได้...ฉันน่าจะกรีดข้อมือให้ตาย ๆ ไปซะ ไม่มีใครรักฉัน ฉันเกือบถึงบ้านอยู่แล้วเชียว...ฉันจะฟ้อง”

“ตกลง แม่” ผมบอก “ผมจะไปรับแม่ แต่ผมต้องคุยกับตำรวจ”

“หมายถึงไอ้ชาติชั่วนะหรือ”

“ใช่ แม่ ไอ้ชาติชั่ว ผมต้องคุยกับไอ้ชาติชั่ว แคนี่โทรศัพท์ให้เขาแป็บหนึ่ง แล้วผมจะไปรับแม่เอง”

“ก็ได้” เธอพูด “เฮ้ย ไอ้ชาติชั่ว โจอี้อยากคุยกับแก”

“คุณเนลสัน” ตำรวจคนนั้นว่า “นี่เป็นเวลาที่คุณต้องติดต่อทนาย ไม่ใช่ลูกชายคุณ”

“นี่ คุณตำรวจชาติชั่ว โจอี้อยากคุยกับแก”

ตำรวจคนนั้นถอนหายใจ “คุณบอกว่าอยากคุยกับทนาย คุณควรใช้เวลา นี่ติดต่อทนายของคุณ”

“คุณตำรวจชาติชั่วไม่ยอมคุยกับแกนะ” แม่เรอใส่โทรศัพท์

“แม่ บอกเขาว่าผมขออภัย”

“โจอี้ แกต้อง...”

“ให้ตายเถอะ แม่” ผมตะเบ็งเสียงกระซิบ “บอกเขาไปว่าผมขออภัย”

เธอเสียงไปอืดใจหนึ่ง “เออ!” ผมแทบไม่ได้ยินเสียงเธอ “ใจอืดบอกว่า
ขอร้อง”

เสียงพูดคุยขาดช่วงไปพักใหญ่ แล้วตำรวจคนนั้นก็ยอมพูดสาย “สวัสดิ์
ครับ”

ผมรีบพูดด้วยเสียงเบา “คุณตำรวจครับ ผมเสียใจกับเรื่องทั้งหมด
แต่ผมมีน้องชายที่เป็นออทิสติก เขาอยู่กับแม่ผม ผมอยาการู้ว่าวันนี้แม่จะถูก
ปล่อยตัวไหม เพราะถ้าไม่ผมก็ต้องไปดูแลน้องชาย”

“เอละ ปัญหาคืออย่างนี้ แม่ของนายถูกจับในข้อหาฆ่าแล้วซ้ำ” ผม
ได้ยินเสียงแม่ตำทอและกรีดเสียงคร่ำครวญ “ฉันคุมตัวเธอมาที่สถานีตำรวจ
โม่เวิร์เคาน์ตีเพื่อวัดแอลกอฮอล์ เธอขอใช้สิทธิโทรเรียกทนายก่อนเป่า เธอ
ควรจะใช้เวลานี้เพื่อติดต่อทนาย ไม่ใช่โทรหานายให้มาพาออกไป”

“ผมเข้าใจครับ” ผมบอก “ผมแค่อยากรู้ว่าเธอจะได้รับการปล่อยตัว
คืนนี้ไหม”

“คำตอบคือไม่” ตำรวจคนนั้นประหยัดถ้อยคำเพื่อไม่ให้แม่ผมได้ยิน
สิ่งที่จะเกิดกับเธอ ผมตามน้ำไปกับเขา

“เธอต้องไปถอนพิษสุราใช้ใหม่ครับ”

“ใช่”

“กี่วันครับ”

“ประมาณสองถึงสามวัน”

“จากนั้นเธอจะได้ออกมาใช้ใหม่” ผมถาม

“ไม่”

ผมหยุดคิด “สร้างบึบก็เข้าคุกเลยหรือครับ”

“ถูกต้อง เว้นแต่เธอจะขึ้นศาล”

แม่ได้ยินคำว่า “ศาล” และเริ่มโวยวายอีกรอบ คำพูดออกจากปากด้วยความ
ความเมาและความอิดโรย “แม่งเอ๊ย ใจอืด...มารับฉันเลยนะ แกไม่รักฉันนี้...
ไอ้ลูกอกตั้ญญ...ฉันเป็นแม่แกนะ ใจอืด พวกมัน...พวกมัน...มาที่นี่เดี๋ยวนี้
พาฉันออกไป”

“ขอบคุณครับ” ผมบอกตำรวจ “ขอบคุณในความช่วยเหลือนะคะ และขอให้โชคดีกับการรับมือแม่ผมครับ”

“ขอให้นายโชคดีเช่นกัน” เขาบอก

ผมตัดสายและหันกลับมาเห็นเจเน็ตและคุณลอว์นเกิร์นนั่งอยู่ ราวกับผมเป็นเด็กทารกที่เพิ่งเรียนรู้ว่าสุนัขกัดได้ “ขอโทษด้วยครับ” ผมว่า “แม่ผม... เธอ... ไม่ค่อยสบาย วันนี้ผมคงไปพบคาร์ล...เอ่อ คุณไอเวอร์สัน...ไม่ได้แล้ว ผมมีธุระต้องไปจัดการนะ”

สายตาของคุณลอว์นเกิร์นอ่อนลง สีหน้าเข้มงวดของเธอละลายกลายเป็นความสงสาร “ไม่เป็นไรจ๊ะ” เธอพูด “ฉันจะบอกคุณไอเวอร์สันเรื่องนายให้แล้วกัน ทั้งชื่อกับเบอร์ไว้ที่เจเน็ตสิ แล้วฉันจะโทรไปบอกเองว่าเขาตกลงยอมให้พบไหม”

“ขอบคุณมากครับ” ผมเขียนข้อมูลลงบนกระดาษ “ผมอาจปิดมือถือไว้สักพัก ถ้าผมไม่รับสายฝากข้อความไว้ก็ได้ครับ”

“ได้จ๊ะ” คุณลอว์นเกิร์นรับคำ

ถัดจากฮิลล์วิวไปหนึ่งช่วงตึก ผมจอดรถในลานจอด กำพวงมาลัยรถด้วยแรงทั้งหมดที่มีและเขย่ามันอย่างดุเดือด “แม่งเอ๊ย!” ผมตะโกน “แม่ง! แม่ง! แม่ง! ทำไมไม่เลิกสร้างความฉันทันทีวะ!” ชื่อนี้ของผมกลายเป็นสี่ขาว ตัวผมสิ้นสะท้านขณะที่คลื่นความเดือดดาลซัดผ่านร่าง ผมสูดหายใจลึกและรอให้ก้อนที่เต้นตุบ ๆ ในคอแผ่วลง จากนั้นเมื่ออารมณ์เย็นลงผมจึงโทรหามอลลีเพื่อบอกว่าผมไปทำงานไม่ได้ เธอไม่พอใจเท่าไรแต่ก็เข้าใจ หลังวางสายผมโยนโทรศัพท์ไปที่เบาะผู้โดยสารและเริ่มต้นการขับรถอันยาวนานสู่ที่เคา์เตอร์เพื่อมุ่งหน้าไปรับน้องชาย

2

คนส่วนใหญ่ไม่เคยได้ยินชื่อของเมืองออสติน รัฐมินนิโซตา ส่วนคนที่เคยได้ยิน ก็เป็นเพราะสเปมหรือเนื้อหมูเค็มแปรรูปที่ไม่มีวันบูดและช่วยยั้งชีพเหล่าทหาร และผู้ลี้ภัยทั่วโลก มันถือเป็นสินค้าเพชรยอดมงกุฏของบริษัทฮอว์เมล ฟู้ดส์ และเป็นชื่อเล่นเมืองเกิดของผม *สเปมทาวน์* พวกเขาถึงกับสร้างพิพิธภัณฑ์ในเมืองออสตินเพื่ออุทิศให้กับความยิ่งใหญ่ของสเปม และนั่นให้หินยามของเมืองนี้ ได้อย่างชัดเจนประหนึ่งรอยสักในเรือนจำ แต่ถ้ายังไม่ชัดเจนก็ยังมีเหตุการณ์ การประท้วงหยุดงาน

เรื่องนี้เกิดขึ้นสี่ปีก่อนผมลืมตาดูโลก แต่เด็กที่โตมาในเมืองออสติน รู้เรื่องนี้เหมือนเด็กอื่นที่รู้เรื่องลูอิสและคลาร์กนักสำรวจอเมริกาหรือไม่ก็ การประกาศอิสรภาพ ภาวะเศรษฐกิจถดถอยในช่วงต้นยุคแปดศูนย์ทำให้ อุตสาหกรรมบรรจุหีบห่อเนื้อสัตว์ขาดทุนมหาศาล บริษัทฮอว์เมลจึงขอให้ สหภาพแรงงานตัดเงินค่าจ้าง แน่نونว่าคำขอนั้นเปรียบเหมือนการเตะอัดหว่างขา และการประท้วงหยุดงานก็เริ่มขึ้น การผลักดันนำไปสู่การก่อจลาจล ความ รุนแรงดึงดูดความสนใจจากบรรดาสื่อ แล้วเจ้าหน้าที่จากสถานีโทรทัศน์คนหนึ่ง ก็จับชีวิตการทำงานด้วยการดึงเฮลิคอปเตอร์ลงไร่ข้าวโพดที่อยู่ใกล้กับเอลเลนเดล สุดท้ายผู้ว่าการรัฐจึงยอมส่งกองกำลังพิทักษ์มาตุภูมิมาที่นี่ แต่กว่าจะถึงตอนนั้น ความรุนแรงและความเกลียดชังก็ได้ฝากรอยประทับไว้กับเมืองเสียแล้ว บางคน กล่าวว่ามันคือเอกลักษณ์ของเมืองนี้ ส่วนตัวแล้วผมเห็นมันเป็นเหมือนแผลเป็น น่าเกลียดแผลหนึ่ง

ออสตินเองก็มีมุมนี่ ๆ เหมือนเมืองทั่วไป แม้ว่าคนส่วนใหญ่จะมองไม่เห็นเรื่องดีภายใต้เรื่องแย่ มันมีสวนสาธารณะ สระว่ายน้ำ โรงพยาบาลที่ดี อารามคาร์เมลไลท์ สนามบินประจำเมือง ห่างจากสถาบันการแพทย์ เมโยคลินิกอันเลื่องชื่อไปแค่ไม่กี่กิโลเมตร มีวิทยาลัยชุมชนที่ผมเข้าเรียนระหว่างความงานพาร์ทไทม์สองที่ไปพร้อมกัน ภายในสามปีผมก็เก็บหอมรอมริบได้พอสมควรและเก็บหน่วยกิตได้มากพอที่จะทำเรื่องย้ายไปเป็นนักศึกษาปีสามที่มหาวิทยาลัยมินนิโซตาได้

ออสตินยังมีบาร์อีกสิบสามแห่ง ไม่รวมบาร์ในโรงแรมและสโมสรจิตอาสา และด้วยจำนวนประชากรราวสองหมื่นสามพันคน ออสตินจึงติดอันดับเมืองที่มีอัตราส่วนของบาร์ต่อประชากรสูงที่สุดในรัฐมินนิโซตา ผมรู้จักบาร์ทั้งหลายเป็นอย่างดีจากการแวะเวียนไปมาหมดแล้วทุกที่ ผมย่างเท้าเข้าบาร์แห่งแรกตอนยังเป็นแค่เด็กตัวกะเปี้ยกไม่เกินสิบขวบ แม่ทิ้งผมไว้ที่บ้านเพื่อให้คอยจับตาดูजेเรมีระหว่างที่เธอออกไปตีมนิดหน่อย ผมอายุมากกว่าน้องชายสองปี เขาเป็นเด็กก้อทิสติกจึงเงียบ ๆ ไม่ค่อยพูด แม่จึงรู้สึกที่ผมโตพอแล้วที่จะเลี้ยงเด็กได้

คืนนั้นजेเรมีนั่งดู*เดอะ ไลออนคิง* เรื่องโปรดอยู่บนเก้าอี้นุ่มในห้องนั่งเล่น ผมมีการบ้านวิชาภูมิศาสตร์ที่ต้องทำ ผมเลยอยู่ในห้องนอนเล็ก ๆ ที่เราใช้ด้วยกัน ผมจำห้องอื่นที่เราแบ่งกันนอนตลอดหลายปีที่ผ่านมาไม่ได้ แต่ผมจำได้ห้องหนึ่ง มันมีผนังที่บางเหมือนขนมปังกรอบ ทาสีฟ้าสดใสแบบเดียวกับสีที่ใช้ทาสระว่ายน้ำสาธารณะทุกที่ในโลก คุณจะได้ยินเสียงแว่วจากห้องข้าง ๆ รวมถึงเพลงจากเรื่อง*เดอะ ไลออนคิง*ที่जेเรมีเปิดฟังซ้ำไปซ้ำมา ผมนั่งอยู่บนเตียงสองชั้น ซึ่งก็คือเศษขยะมือสองที่มีซดลวดแสนไร้ประโยชน์จนต้องวางฟูกทับไม้กระดานอีกที ผมพยายามอุดหูเพื่อกันเสียง แต่มันแทบไม่ได้ผล เสียงเพลงเล่นวนไปมากระแทกผ่านความจืดจางแสนเปราะบางของผม ผมไม่แน่ใจว่าเหตุการณ์ต่อไปนี้เกิดขึ้นจริงหรือผมเสริมแต่งความทรงจำที่เกิดจากความรู้สึกผิด ผมขอให้जेเรมีเบาเสียงลงหน่อย สาบานเถอะว่าหมอนั้นดันแรงเสียงเพิ่มอีก ความอดทนของผมจึงหมดลง

ผมเดินกระต๊อบเท้าเข้าไปในห้องนั่งเล่น ผลักजेเรมีตกจากเก้าอี้ไปกระแทกผนังอย่างแรง แรงกระแทกทำให้กรอบรูปที่อยู่เหนือหัวของเขาหลุดออก

กรอบรูปนั้นเป็นภาพผมกำลังอุ้มเขาเมื่อผมอายุสามขวบและเขายังเป็นทารก
กรอบรูปนั้นหลุดจากตะปูที่แขวนไว้และตกกระแทกศีรษะของजेरेमीที่ปกคลุม
ด้วยผมสีบลอนด์ กระຈกแตกกระจายเป็นเศษแหลมนับร้อยชิ้น

หลังจากที่जेเรमीปิดเศษกระຈกออกจากแขนและขา เขามองหน้าผม
เศษกระຈกปักอยู่บนกระหม่อมของเขาเหมือนเหรียญที่ติดแห้งกตรงช่องหยอด
กระปุกออมสิน ดวงตาของเขาหริ้แคบ ไม่ใช่ด้วยความโกรธ แต่เป็นความ
ลับสน ปกติแล้วजेเรमीแทบไม่ยอมสบตาผม แต่วันนั้นเขาจ้องผมเหมือนจวน
จะไขปริศนาโลกได้สำเร็จ ทันใดนั้นราวกับได้คำตอบ สายตาของเขาก็อ่อนลง
และย้ายไปจับจ้องเลือดที่กำลังอาบแขน

ผมคว้าผ้าขนหนูมาจากห้องน้ำและค่อย ๆ ดึงเศษกระຈกซึ่งฝังไม่ลึก
เท่าที่ผมกลัวออกจากศีรษะเขาด้วยความระมัดระวัง และเอาผ้าขนหนูห่อศีรษะ
เขาเหมือนผ้าโพกหัว ผมใช้ผ้าเช็ดเลือดจากแขนเขาและรอให้เลือดหยุดไหล
หลังผ่านไปสิบนาทีเลือดยังคงไหลซึม ๆ จากแผล ส่วนผ้าขนหนูสีขาวก็ชุ่มเลือด
สีแดงสดเป็นดวงตวงเบ้อเร่อ ผมเปลี่ยนผ้าที่พันรอบศีรษะजेเรमी จับมือเขากด
ตรงชายผ้าเพื่อยึดมันไว้กับที่ จากนั้นก็วิ่งจ้ำพรวดผ่านประตูออกไปตามหาแม่

แม่ไม่จำเป็นต้องไปรยเศษขนมปังไว้ตามทางเพื่อให้ผมหาเจอ รถจอด
อยู่บนถนนส่วนบุคคลของอาคารสองชั้นในสภาพยางแบนแต่แต่สองเส้น
หมายความว่าแม่ต้องอยู่ในระยะที่เดินถึง ตัวเลือกของผมจึงจำกัดเหลือแค่บาร์
สองสามแห่ง ตอนนั้นผมไม่นึกอะใจสักนิดกับการที่แม่ทิ้งให้ผมดูแลน้องชาย
ออสติสติกตามลำพัง ไม่แยแสที่จะบอกว่าเธอไปที่ไหน หรือการที่ผมรู้โดย
สัญชาตญาณว่าต้องไปตามหาเธอที่บาร์ แต่ก็นั่นแหละ หลายอย่างที่ผมใน
วัยเด็กคิดว่ามันปกติกลับกลายเป็นสิ่งที่บิตเบี้ยวเมื่อมองย้อนกลับไปในตอนนั้น
ผมเจอเธอที่ร้านโอติสซีย์บาร์ตั้งแต่ตามหาครั้งแรก

ที่นั่นปลอดภัยจนผมประหลาดใจ ผมมักจะนึกภาพแม่เดินอาด ๆ ไป
ร่วมวงกับกลุ่มคนหน้าตาดีที่ยิ่งมุขขบขัน หัวร่อต่อกระซิก และโยกย้ายสาย
สะโพกเหมือนนักแสดงในโฆษณา แต่ที่นี่มีเสียงเพลงลูกทุ่งห่วย ๆ ดังแตกพร่า
ผ่านลำโพงราคาถูก พื้นไม้เรียบ และมีกลิ่นความสามัคคีธรรมดาไชยมาเบาบาง
ผมเห็นแม่นั่งคุยอยู่กับบาร์เทนเดอร์ ที่แรกผมดูไม่ออกว่าสีหน้าแม่คือความโกรธ

หรือความกังวล แต่แม่ช่วยตอบคำถามนั้นด้วยการคว้าแขนผมไว้แน่นจนเลือด
แทบไม่เดินและลากผมออกจากบาร์ เราก้าวเท้าจับ ๆ กลับไปที่อพาร์ทเมนต์
และพบว่าजेरेมีกำลังนั่งดูหนัง มีอึ้งคงกดบนผ้าขนหนู พอแม่เห็นผ้าขนหนู
โซกเลือดเธอก็สติแตกทันที

“แกทำบ้าอะไรลงไป ให้ตายสิ ดูซิ เลอะเทอะไปหมดแล้ว!” เธอกระซอก
ผ้าขนหนูออกจากศีรษะजेरेมี ดึงแขนให้เขายืนขึ้นและลากเข้าไปในห้องน้ำ
จากนั้นก็อุ้มเขาวางในอ่างอาบน้ำ เลือดย้อมผมสีบลอนด์สวยของเขาจน
เหนียวหนึบเป็นสังกะตัง แม่โยนผ้าขนหนูชุ่มเลือดลงในอ่างล้างมือและกลับไป
ที่ห้องนั่งเล่นเพื่อขัดคราบเลือดหดยัดจิวออกจากพรมสีน้ำตาลสนิม

“ต้องใช้ผ้าขนหนูผืนดี ๆ ของฉันด้วยหรือไง” เธอตะคอก “ผ้าชีวีร์มี
ทำไมไม่รู้จักหยิบมา ดูเลือดบนพรมนี่สิ มันยัดค้ำมัดจำเราได้เลยนะ พวกแก
เคยจุกคิดกันบ้างไหม ไม่รู้จักใช้สมองกันหรือก ดีแต่ก้อปัญญา ส่วนฉันก็ต้อง
มาตามล้างตามเช็ดให้”

ผมเข้าไปในห้องน้ำ ส่วนหนึ่งก็เพื่อหนีจากแม่ อีกส่วนเพื่อไปอยู่เป็น
เพื่อนजेरेมีเผื่อว่าเขากลัว แต่เขาไม่กลัว เขาไม่เคยกลัวอะไร หรือถ้ากลัวก็ไม่
เคยแสดงให้ใครเห็น เขามองหน้าผมด้วยสีหน้าที่คนอื่นบนโลกคงมองว่าไร้ความ
รู้สึก แต่ผมมองเห็นการถูกทรมานอยู่ในแววตานอง ไม่ว่าผมจะพยายามลืมน
คืนนั้นมากแค่ไหน พยายามฝังกลบมันให้ลึกลับและปล่อยให้มันตายไป ภาพ
ความทรงจำที่जेरेมีเงยหน้ามองผมก็ยังคงชัดเจน

ตอนนี้जेरेมีอายุสิบแปด โตพอที่จะอยู่ตามลำพังในห้องได้สักสี่ห้าชั่วโมง
แต่ไม่ใช่สี่ห้าวัน ขณะที่ผมจอดรถบนถนนหน้าอพาร์ทเมนต์ของแม่ในคืนนั้น
ทีมทวินส์และทีมอินเดียนส์กำลังทำคะแนนได้เสมอกันทีมละหนึ่งแต้มในผลัดที่
สาม ผมใช้กุญแจสำรองไขเข้าไป เจเรมีกำลังดูหนังเรื่องโปรดอย่าง*ไพเรตส์
ออฟ เดอะ แคริบเบียน* ทำทางเขาประหลาดใจอยู่แวบหนึ่ง จากนั้นก็ก้มมอง
พื้นที่อยู่ระหว่างเราสองคน

“ว่าไง พวก” ผมร้องทัก “เป็นไงบ้าง ไฉนน้องชาย”

“สวัสดี โจ” เขาตอบ

ตอนजेเรมีขึ้นชั้นมัธยมต้น ทางเซตได้จัดหาผู้ช่วยสอนชื่อเฮเลน โบลลิงเจอร์ให้ เธอมีความรู้เรื่องภาวะออทิสติก เข้าใจว่าแบบแผนและกิจวัตร เดิม ๆ สำคัญสำหรับजेเรมี รู้ว่าเขาชอบอยู่ตามลำพัง รู้ว่าเขาไม่ชอบการสัมผัส หรือถูกใครแตะตัว และรู้ว่าเขาไม่เข้าใจสิ่งที่อยู่นอกเหนือความต้องการขั้นพื้นฐาน และคำแนะนำที่ชัดเจน ระหว่างที่คุณโบลลิงเจอร์พยายามดึงजेเรมีออกมาจากความมืดมน แม่ก็ยู่ให้เขาทำเหมือนมีตัวตนแต่ไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้น ก็ยู่ยูด จุดกระชากนี้กินเวลาถึงเจ็ดปี โดยที่คุณโบลลิงเจอร์คว่ำช่ยได้มากกว่าความ พ่ายแพ้ เมื่อजेเรมีเรียนจบมัธยมปลาย ผมก็ได้น้องชายที่พอจะสนทนาได้ตอบ ได้ ถึงแม้ว่าเขาจะต้องพยายามอย่างมากในการมองหน้าผมระหว่างที่เราคุยกัน

“บางทีผมก็คิดว่าพ้อยู่ที่มหาวิทยาลัย” เจเรมีพูดตะกุกตะกัก เหมือนกับ ว่าเขากำลังจัดเรียงคำแต่ละคำด้วยความระมัดระวังบนสายพานส่งของ

“ฉันกลับมาหานายนะ” ผมบอก

“อ้อเธอ” เจเรมีหันกลับไปดูหนึ่งต่อ

“แม่โทรมา” ผมเกริ่น “บอกว่าไปประชุมและจะไม่อยู่บ้านสักพัก”

การโกหกजेเรมีเป็นเรื่องง่าย นิสัยเชื่อใจคนทำให้เขาไม่รู้จักการหลอกลวง ผมไม่ได้โกหกเขาเพราะหวังร้าย มันเป็นแค่วิธีที่ผมใช้อธิบายเรื่องต่าง ๆ โดย ไม่มีความซับซ้อนหรือรายละเอียดยิบย่อยที่มาพร้อมความจริง ครั้งแรกที่แม่ ถูกจับไปถอนพิษสุรา ผมแต่งเรื่องขึ้นมาว่าเธอไปประชุม หลังจากนั้นผมก็บอก เจเรมีว่าแม่มีประชุมทุกครั้งที่เราหนีไปคาสีโนของพวกอินเดียนหรือไปค้างคืน ที่บ้านผู้ชายสักคน เจเรมีไม่เคยถามถึงเรื่องการประชุม ไม่เคยสงสัยว่าทำไม การประชุมถึงนานแค่นี้ก็ชั่วโมง แต่บางครั้งกลับนานถึงสี่ห้าวัน ไม่เคยสงสัย ว่าทำไมการประชุมถึงจัดขึ้นแบบปูปับ

“คราวนี้เป็นการประชุมยาว” ผมบอก “เพราะฉะนั้นนายต้องไปอยู่กับฉัน ลักสามสี่วัน”

जेเรมีหยุดดูทีวีและเริ่มกวาดตามองพื้น มีริ้วรอยบาง ๆ ขึ้นเหนือคิ้ว ผมดูออกว่าเขากำลังรวบรวมความกล้าเพื่อสบตาผม เขาไม่สามารถทำได้อย่าง เป็นธรรมชาติ “บางทีผมน่าจะอยู่ที่นั่นและรอแม่กลับมา” เขาพูด

“นายอยู่ที่นั่นไม่ได้ ฟรุ้งนี้ฉันมีเรียน ฉันต้องพานายไปที่ห้องของฉัน”